

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce MANIFOLD GROUP s.r.o.**, se sídlem v Plzni, Mikulášské náměstí 552/17, zastoupený *Ing. Janem Věbrem, daňovým poradcem, se sídlem v Brně, Křenová 65c*, proti **žalovanému Odvolacímu finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 6.4. 2012 č.j. 1983/12-1200-400604

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen krajský soud) dne 7.6.2012 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 6.4.2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a byl potvrzen dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2007 do 31.12.2007 vydaný Finančním úřadem v Plzni dne 23.9.2011, č.j. 518571/11/138512402739. Uvedeným dodatečným platebním výměrem byla žalobci dodatečně vyměřena daňová povinnost na dani

z příjmů právnických osob ve výši 2.754.480,- Kč a sdělena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 550.896,- Kč. Daň z příjmů právnických osob za předmětné zdaňovací období byla žalobci doměřena na základě daňové kontroly, jejíž výsledky byly zahrnuty ve zprávě o daňové kontrole.

II. Žaloba

Podle žaloby žalobce v **prvém žalobním bodu** tvrdil, že finanční orgány vedly celý proces daňové kontroly v rozporu se zákonem, neboť v § 12 odst. 4 daňového řádu je definováno, kdo je v dané věci úřední osobou, přičemž toto ustanovení hovoří o této osobě v jednotném čísle. Ve spise vedeném prvostupňovým finančním orgánem o průběhu daňové kontroly, jsou podle obsahu spisu pod číslem 80 a 142 žurnalizovány úřední záznamy o pověřených úředních osobách. Celkem jsou jmenovány v dané věci označeny čtyři úřední osoby, které jednaly se zástupcem žalobcem současně. Tímto postupem správní orgán porušil princip rovnosti účastníků řízení, resp. princip „rovnosti zbraní“, protože § 24 odst. 4 daňového řádu limituje právnické osoby v dané věci pouze jedním zástupcem a obdobné pravidlo by mělo platit i pro správní orgán. Žalované Finanční ředitelství v Plzni jako druhostupňový orgán tuto vadu procesu neodhalilo z úřední povinnosti a v rozhodnutí o odvolání ji neodstranilo.

Žalobce dále ve **druhém žalobním bodu** tvrdil, že správce daně použil k ukončení daňové kontroly postup, který zákon předpokládá pouze v případě, že daňový subjekt nespolupracuje se správcem daně a bezdůvodně odepírá podpis zprávy o kontrole. Z celého procesu daňové kontroly je přitom zřejmé, že žalobce se správcem daně spolupracoval a vedl s ním konstruktivní dialog. Žalobce tvrdil, že správní orgán se nedokázal vyrovnat přezkoumatelným způsobem se vznesenými připomínkami k postupu dokazování. Podle žalobce ve výsledku kontrolního zjištění musí správce daně uvést všechny důkazní prostředky, které byly provedeny a nesmí žádné vynechat. Současně musí uvést, které z nich osvědčil jako důkaz, jaké úvahy ho k tomu vedly a jaká skutková zjištění z nich učinil. Zároveň musí být seznatelné důvody, proč jiným důkazům neuvěřil. Účinky ukončení daňové kontroly odepřením podpisu jsou spojeny pouze s odepřením bezdůvodným a důvodně nepodepsaná zpráva nemůže být považována za konečný výstup daňové kontroly. Správce daně by měl v takovém případě poté, kdy u daňového subjektu pominou důvody, pro něž právem odepřel zprávu podepsat, znovu daňovému subjektu zprávu k podpisu předložit, což prokazatelně učiněno nebylo. Finanční ředitelství v Plzni jako druhostupňový odvolací orgán ve svém napadeném rozhodnutí pouze zopakovalo obsáhlé tvrzení prvostupňového orgánu, aniž by se zabývalo, vyrovnalo a odstranilo důvody, proč byl podpis zprávy o daňové kontrole odmítnut. Podle žalobce se daňová kontrola nachází stále ve stádiu průběhu daňové kontroly a její výsledky obsažené ve zprávě o daňové kontrole nelze považovat za konečné a není možno na jejich základě vydat rozhodnutí o daňové povinnosti daňového subjektu.

Žalobce dále ve **třetím žalobním bodu** tvrdil, že Finanční ředitelství v Plzni dospělo k chybnému názoru, pokud dovodilo, že J.B. nebyla oprávněna uzavírat jménem společnosti Broja, s.r.o. v napadeném rozhodnutí vyjmenované smlouvy, neboť v době jejich uzavření nebyla jednatelkou této společnosti a nepředložila žádné oprávnění – zmocnění k uzavření takových smluv. Takový právní názor zcela pomíjí ustanovení § 15 odst. 1 a 2 obchodního

zákoníku, podle kterého ten, kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností, je zmocněn ke všem úkonům, k nimž při této činnosti obvykle dochází. Překročí-li zástupce podnikatele takové zmocnění, je takovým jednáním podnikatel vázán, jen jestliže o překročení třetí osoba nevěděla a s přihlédnutím ke všem okolnostem případu vědět nemohla.

Žalobce dále ve **čtvrtém žalobním bodu** konstatoval, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že správce daně ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu neměl podle § 31 odst. 8 zák. o správě daní a poplatků č. 337/1992 Sb., povinnost prokázat, že jsou údaje o konkrétních účetních případech zúčtovaných v účetnictví poplatníka v rozporu se skutečností. Podle žalobce lze s tímto názorem polemizovat. Podle § 92 odst. 5 písm. c) a e) daňového řádu zák. č. 280/2009 Sb., správce daně prokazuje v daňovém řízení skutečnosti vyvracující věrohodnost průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí z účetních záznamů, jakož i jiných záznamů listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem a skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní. Z analogického ustanovení zákona o správě daní a poplatků § 31 odst. 8 písm. c) a d) vyplývalo, že správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedený daňovým subjektem a existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí. Podle žalobce lze proto polemizovat s tezí Finančního ředitelství v Plzni, že správce daně nemá a neměl povinnost prokázat, že jsou údaje o konkrétních účetních případech zaúčtovaných v účetnictví poplatníka v rozporu se skutečností.

Z těchto všech souhrnných důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobnímu bodu týkajícího se vymezení úřední osoby uváděl, že podstatná část daňové kontroly byla realizována za účinnosti zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném a účinném do 31.12.2010. Tento zákon definici úřední osoby neobsahoval a osobu nadanou pravomocí při správě daní označoval pojmem pracovník správce daně. Z příslušného ustanovení zákona nelze dovodit, že by tento zákonný předpis omezoval počet pracovníků správce daně provádějících daňovou kontrolu. Podle žalovaného ani za účinnosti daňového řádu od 1.1.2011 správce daně nepostupoval v průběhu daňové kontroly v rozporu s touto novou procesní právní úpravou, když jako úřední osoby oprávněné k provádění úkonů v rámci daňové kontroly označil čtyři pracovníky správce daně. Žalovaný odmítl úvahu žalobce o tom, že úkony v daňové kontrole by měla vykonávat pouze jedna úřední osoba, když ust. § 12 odst. 4 daňového řádu hovoří o úřední osobě v jednotném čísle. Z gramatické dikce předmětného ustanovení nelze dovozovat takto extrémní závěr, aniž by bylo přihlédnuto k tomu, za jakým účelem bylo toto ustanovení do zákona vloženo. Účelem ust. § 12 odst. 4 daňového řádu není dosažení toho, aby při správě daní prováděl úkony pouze jeden pracovník správce daně, ale smyslem tohoto ustanovení je ochrana oprávněného zájmu osoby zúčastněné na správě daní na dostatečné identifikaci úřední osoby, zejména za účelem umožnění účinné ochrany před podjatostí úřední osoby, či před případným nevhodným chováním úřední osoby, či před event. zneužitím pravomoci úřední osoby. Ani odkaz žalobce na porušení principu rovnosti účastníků řízení, které žalobce

spatřuje v tom, že § 24 odst. 4 daňového řádu limituje právnické osoby v dané věci pouze jedním zástupcem a obdobné pravidlo by mělo platit i pro správní orgán, není podle žalovaného na místě. Podle žalovaného princip rovnosti účastníků řízení neznamená rovnost v tom smyslu, jak jí prezentuje žalobce, nýbrž znamená rovnost v právech a povinnostech účastníků řízení před správním orgánem.

Žalovaný dále se vyjadřoval k tvrzení, že správní orgán použil k ukončení daňové kontroly postup, který zákon předpokládá pouze v případě, kdy daňový subjekt nespolupracuje se správcem daně a bezdůvodně odepírá podpis zprávy o daňové kontrole. K výtce žalobce stran vedení dokazování a vyhodnocení provedených důkazů tvrzení žalobce postrádá konkrétní údaj o tomto, jaké důkazní prostředky správce daně nevyhodnotil, jaké důkazní prostředky neosvědčil jako důkaz bez uvedení důvodů, které je k tomu vedly. Žalovaný k této námitce uvedl, že zpráva o daňové kontrole obsahuje popis a vyhodnocení důkazních prostředků, ze kterých správce daně vycházel a na jejichž základě dospěl k závěrům uvedených ve správě o daňové kontrole. Samotný fakt, že žalobce se způsobem vyhodnocení důkazních prostředků a se závěry správce daně nesouhlasí, není podle žalovaného důvodem k odmítnutí podpisu zprávy o daňové kontrole. Žalovaný proto nesouhlasil s tvrzením žalobce, že se daňová kontrola nachází ve stadiu průběhu daňové kontroly a že nebylo možné na základě dosavadních výsledků vydat rozhodnutí o daňové povinnosti daňového subjektu. K tvrzení, že se žalovaný nezabýval a nevyrovnal a neodstranil důvody, proč byl odmítnut podpis zprávy o daňové kontrole, odkázal žalovaný na argumentaci uvedenou na str. 38 až 40 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se vyjádřil k důvodům odmítnutí podpisu zprávy o daňové kontrole.

K tvrzení žalobce, že Finanční ředitelství v Plzni zaujalo chybný právní názor, pokud dovodilo, že J.B. nebyla oprávněna uzavírat jménem společnosti Broja, s.r.o. v napadeném rozhodnutí vyjmenované smlouvy, žalovaný uváděl, že v průběhu daňového řízení nebylo doloženo, že by J.B. byla oprávněna zastupovat společnost Broja, s.r.o. ve smyslu § 15 obchodního zákoníku. Nebylo prokázáno, že by byla pověřena určitou činností při provozování podniku. Nebylo tak z čehokoli zřejmé, že tato osoba byla oprávněna činit právní úkony ve formě uzavírání smluv jménem společnosti Broja v době, kdy již nebyla jednatelkou této společnosti, když její funkce jednatelky zanikla dne 20.10.2006. Podle žalovaného však žalobce obdobné námitky nevznesl v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru a učinil tak až v podané žalobě.

V dalším žalobním tvrzení žalobce polemizuje s tezí Finančního ředitelství v Plzni, že správce daně nemá a neměl povinnost prokázat, že údaje o konkrétních účetních případech zaúčtovaných v účetnictví poplatníka jsou v rozporu se skutečností. K tomu žalovaný uváděl, že i nadále trvá na tom, že povinností správce daně není prokázat, že údaje o konkrétních účetních případech jsou v účetnictví poplatníka zaúčtovány v rozporu se skutečností. Správce daně má na základě žalobcem citovaných ustanovení pouze povinnost identifikovat skutečnost, v jejichž světle se předložené účetnictví jeví k prokázání realizace určitého obchodního případu jako neprůkazné, nevěrohodné, nesprávné či neúplné. Pokud správce daně takovéto skutečnosti identifikuje, je na daňovém subjektu, aby jinými důkazními prostředky, než je jeho účetnictví prokázal, že se daný obchodní případ uskutečnil tak, jak je

daňovým subjektem deklarován. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem.

Krajský soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, které žalobce řádně uplatnil (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V rámci uplatněného prvního žalobního bodu krajský soud posuzoval důvodnost tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí na podkladě ust. § 12 odst. 4 daňového řádu, zákona č. 280/2009 Sb., podle kterého o tom, kdo je v dané věci úřední osobou se provede úřední záznam a správce daně o tom osobu zúčastněnou na správě daní na požádání informuje. Úřední osoba na požádání osoby zúčastněné na správě daní sdělí jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správce daně je zařazena. Krajský soud dále vycházel z obsahu správního spisu, ze kterého je patrné, že Finanční úřad v Plzni dne 10.1.2011 provedl úřední záznam o tom, že ve smyslu § 12 odst. 4 daňového řádu ve věci daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007 u žalobce je úřední osobou M.B., pracovnice kontrolního oddělení právnických osob, s oprávněním v celém rozsahu řízení a dále I.K., pracovnice kontrolního oddělení právnických osob, ve stejném rozsahu oprávnění. Z úředního záznamu o oprávněné úřední osobě provedeného Finančním úřadem v Plzni bylo doloženo, že v téže věci byla jako oprávněná úřední osoba ustanovena Ing. M.K., vedoucí kontrolního oddělení, k projednání a podpisu zprávy o kontrole daně z příjmů právnických osob za rok 2007 u žalobce a Ing. H.J., vedoucí referentka kontrolního oddělení, k projednání a podpisu zprávy o kontrole daně z příjmů právnických osob u žalobce za rok 2007, u obou oprávněných osob shodně s datem 20. září 2011. Ustanovení § 12 daňového řádu krajský soud oproti žalobci vykládá v kontextu celého daňového řádu a s přihlédnutím ke znění důvodové zprávy k tomuto zákonu. Účelem ust. § 12 je podle názoru krajského soudu označení konkrétní úřední osoby, prostřednictvím které správce daně vykonává svoji pravomoc. Stanovení konkrétní úřední osoby a její identifikace, zjištělná z obsahu správního spisu při respektování postupu podle § 12 odst. 4 daňového řádu, má za účel nikoliv stanovit konkrétní počet úředních osob, kterými správce daně svoji pravomoc vykonává, ale konkretizovat úřední osobu tak, aby bylo vždy zjištělné, která úřední osoba se na daném úkonu podílela, aby bylo možné v rámci kontroly i pro případné vyvození odpovědnosti tuto osobu identifikovat. Ust. § 12 daňového řádu tak garantuje, že úřední osoba nebude překračovat svá práva a bude respektovat povinnosti stanovené zákonem, ke kterým např. patří povinnost úřední osoby za podmínek stanovených daňovým řádem nebo jiným zákonem zachovávat mlčenlivost o všem, co se v souvislosti se správnou daní dozvěděla (§ 9 odst. 1 daňového řádu ve vazbě na ust. § 52 daňového řádu). Stanovení konkrétní úřední osoby má rovněž za účel umožnit daňovému subjektu naplnění jeho práva na poskytnutí informace, kdo je v dané věci úřední osobou, což současně je garancí práva osoby zúčastněné na správě daní podat proti správci daně stížnost proti nevhodnému chování jeho úředních osob nebo proti postupu správce daně, pokud daňový zákon neposkytuje jiný prostředek ochrany ve smyslu § 261 daňového řádu. Daňový řád ani jiný zákon nelimituje

úřední osoby, kterými správce daně vykonává svoji pravomoc co do počtu těchto osob, kterými pravomoc je vykonávána. Účel stanovení konkrétní úřední osoby vylučuje, aby při aplikaci tohoto zákonného ustanovení byla současně porušena zásada procesní rovnosti účastníků řízení. Krajský soud tento závěr učinil na podkladě ust. § 12 odst. 4 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, který byl aplikován ke dni 10.1.2011 a 20. září 2011, kdy výše uvedené úřední osoby byly v probíhajícím daňovém řízení ustanoveny. Aplikace nového daňového řádu zák. č. 280/2009 Sb. na tento postup vyplývá z ust. 264 odst. 1 nového daňového řádu, podle kterého řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů se ode dne účinnosti tohoto zákona (tj. ode dne 1.1.2011) dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ust. tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.

První žalobní bod krajský soud shledal nedůvodným.

Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdil, že správce daně použil v jeho případě k ukončení dané kontroly postup, který zákon předpokládá pouze v případě, kdy daňový subjekt nespolupracuje se správcem daně a bezdůvodně odepírá podpis správy o daňové kontrole. Žalobce v podstatě tvrdil, že odepřel podepsat zprávu o daňové kontrole důvodně a v tomto stadiu řízení nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o jeho daňové povinnosti. Na podkladě výše citovaného ust. § 264 odst. 1 daňového řádu posuzoval důvodnost této žalobní výtky krajský soud rovněž podle daňového řádu zák. č. 280/2009 Sb. Podle ust. § 88 cit. daňového řádu správce daně seznamuje daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů a předloží mu je k vyjádření. Zprávu o daňové kontrole podepisuje kontrolovaný daňový subjekt a úřední osoba. Podpisem zprávy o daňové kontrole je ukončeno její projednání, zpráva o daňové kontrole se považuje za oznámenou a současně je ukončena daňová kontrola. Odmítne-li se kontrolovaný daňový subjekt seznámit se zprávou o daňové kontrole nebo ji projednat anebo se jejím projednání vyhýbá, doručí mu ji správce daně do vlastních rukou. Den doručení zprávy o daňové kontrole se pokládá za den jejího projednání a ukončení daňové kontroly. Odepření podpisu zprávy o daňové kontrole kontrolovaným daňovým subjektem bez dostatečného důvodu nemá vliv na použitelnost zprávy po daňové kontrole jako důkazního prostředku. O tom musí být ve zprávě kontrolovaný daňový subjekt prokazatelně poučen. Okamžikem bezdůvodného odepření podpisu nastávají též účinky projednání, oznámení zprávy o daňové kontrole a ukončení kontroly.

Pro posouzení důvodnosti uvedené žalobkyní výtky vycházel krajský soud ze správního spisu, zejména z protokolu o projednání zprávy o daňové kontrole ze dne 20. září 2011, čj. 514687/11/138931401023. Z obsahu uvedeného protokolu vyplynulo, že správce daně předčítal zprávu o daňové kontrole a zástupce daňového subjektu se k jednotlivým bodům zjištění vyjadřoval a poté, co zástupce daňového subjektu byl s jednotlivými body zprávy o daňové kontrole seznámen, prohlásil, že není nutné jednotlivé body konkrétně projednávat, neboť se k nim vyjádřil v dřívějších podáních. Správce daně konstatoval, že považuje zprávu o daňové kontrole za projednanou a že bude přistoupeno k podpisu zprávy. Zástupce daňového subjektu k tomu uvedl, že důvodně odmítá zprávu o kontrole podepsat. V tomto stadiu projednání zprávy o daňové kontrole byl zástupce daňového subjektu správcem daně opakovaně poučen ve smyslu § 88 odst. 6 daňového řádu, že toto odepření

podpisu jako bezdůvodné nemá vliv na použitelnost zprávy o daňové kontrole jako důkazního prostředku. Ve vztahu k průběhu projednání zprávy o daňové kontrole krajský soud usoudil, že žalobce byl se zprávou o daňové kontrole řádně seznámen, byl seznámen s podstatnými důkazy, sám další důkazy nenavrhoval. Důvodem odepření podpisu zprávy o daňové kontrole zástupce daňového subjektu byl jeho nesouhlas s výsledkem jednotlivých kontrolních zjištění a se způsobem hodnocení dosud zjištěných důkazů správcem daně. Tyto důvody, pro které zástupce daňového subjektu odmítl podepsat zprávu o daňové kontrole, krajský soud, shodně se žalovaným a se správcem daně I. stupně označuje, označuje za nedostatečné a nepostačující k odepření podpisu zprávy o daňové kontrole ve smyslu § 88 odst. 6 daňového řádu. Je nutno zdůraznit, že samotný podpis zprávy o daňové kontrole není výrazem souhlasu daňového subjektu se závěry správce daně v této zprávě, ale daňový subjekt tímto podpisem jen potvrzuje, že zpráva o daňové kontrole byla s ním projednána, čímž dochází k ukončení stádia daňového řízení, ve kterém je prováděna daňová kontrola. Pokud ukončení daňové kontroly doprovází následné doměření daňové povinnosti daňovému subjektu, má tento subjekt možnost brojit proti doměření daně podáním odvolání proti rozhodnutí správce daně ve věci doměření daňové povinnosti. Krajský soud zdůrazňuje, že účinky ukončení daňové kontroly odepřením podpisu jsou spojeny pouze s odepřením bezdůvodným a pouze důvodně nepodepsaná zpráva nemůže být považována za konečný výstup daňové kontroly, pak by se skutečně, jak se daňový subjekt dovolává, daňová kontrola formálně nacházela stále ve stádiu průběhu daňové kontroly a její dosavadní výsledky obsažené ve zprávě o daňové kontrole by nebylo možno považovat za konečné a nebylo by možno na základě těchto ne zcela definitivních výsledků vydat rozhodnutí o daňové povinnosti. Tato situace však v souzeném případě nenastala, neboť zástupce daňového subjektu nepodepsáním zprávy o daňové kontrole pouze vyjadřoval svůj subjektivní nesouhlas s výsledky kontrolních zjištění a s výsledným vyhodnocením zjištěných důkazů. Z těchto důvodů druhý žalobní bod byl krajským soudem rovněž shledán nedůvodným.

V třetím žalobním bodu žalobce tvrdil, že Finanční ředitelství v Plzni zaujalo chybný právní názor o tom, že J.B. nebyla oprávněna uzavírat svým jménem za společnost Broja s.r.o. vyjmenované smlouvy, protože v době jejich uzavření nebyla jednatelkou této společnosti a ani nepředložila příslušné oprávnění. Za podporu svého tvrzení žalobce poukázal na ust. § 15 odst. 1 a 2 obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb., podle kterého ten, kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností, je zmocněn ke všem úkonům, k nimž při této činnosti obvykle dochází. Pokud překročí zástupce podnikatele výše uvedené zmocnění, je takovým jednáním podnikatel vázán, jen jestliže o překročení třetí osoba nevěděla a s přihlédnutím ke všem okolnostem případu vědět nemohla.

V rámci takto uplatněného žalobního bodu žalobce neuváděl žádné nové skutečnosti, kterými by podpořil své tvrzení o tom, že J.B. byla oprávněna uzavírat jménem společnosti Broja dotčené smlouvy a neuvádí ani žádné nové skutečnosti, kterými by podepřel své tvrzení o tom, že její oprávnění jednat za společnost Broja s.r.o. vychází z ust. § 15 odst. 1 a 2 obchodního zákoníku. Stejně jako žalobce své žalobní tvrzení uplatnil v obecné rovině bez uvedení konkrétních skutkových a právních důvodů, z nichž nezákonnost dovozoval, stejně tak i krajský soud se zabýval pouze ověřením, zda zjištěné skutečnosti byly vyhodnoceny v dotčeném směru žalovaným správním orgánem v duchu zásad formální logiky. Žalovaný vycházel ze zjištění, že žalobce jako účetní jednotka účtoval do nákladu na účet 518-Služby a

do daňových výdajů za rok 2007 zahrnul částku 2.296.760,50 Kč. Za této situace povinností žalobce jako poplatníka bylo prokázat ve smyslu § 24 odst. 1 zák. o daních z příjmů č. 586/1992 Sb., že předmětná částka byla vynaložena a že sloužila k zajištění, dosažení a udržení jeho zdanitelných příjmů. V průběhu daňového řízení bylo dokumentováno, že k výplatě uvedené částky mělo dojít v hotovosti a k vynaložení výdajů v uvedené výši byly předloženy výdajové pokladní doklady. Vynaložení částky se žalobce snažil prokazovat svědeckou výpovědí J.B., která měla být zástupkyní společnosti Broja. V průběhu daňového řízení však nebylo správci daně předloženo žádné zmocnění zastupování společnosti Broja J.B., která sama sebe za zástupce společnosti nepovažovala. J.B. naopak do protokolu o výsledku svědka dne 6.4.2011 uvedla, že do jara 2007 byla zaměstnancem této společnosti, byla sice zakladatelkou, majitelkou společnosti, ale jednatelkou společnosti Broja byla jen do 5.12.2006. J.B. nebyla oprávněna za společnost Broja od jiných subjektů inkasovat, když již nebyla jednatelkou této společnosti a když žádné oprávnění jednat za tuto společnost již předloženo nebylo. J.B. ani sama neuváděla, že by byla zmocněna jednatelem společnosti Broja s.r.o. k zastupování této společnosti. Jak předložené pokladní doklady, tak výpověď J.B. přitom neosvědčily jednoznačně skutečnost, že částky dokladované předkládanými výdajovými doklady byly žalobcem jako daňovým subjektem skutečně vyplaceny a společností Broja přijaty. Na základě těchto skutečností žalovaný nepovažoval předložené důkazy za důkazy jednoznačně prokazující, že částka 2.296.760,50 Kč byla daňovým poplatníkem skutečně vynaložena. Na tyto závěry, podrobně prezentované v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na jeho straně 11 až 23 krajský soud také odkazuje.

Stejně jako žalobce v obecné rovině v rámci třetího žalobního bodu pouze tvrdí, že právní názor Finančního ředitelství v Plzni zaujatý na str. 12, 13 a 22 napadeného rozhodnutí je chybný, stejně tak v obecné rovině krajský soud konstatuje, že prezentovaný výsledek hodnocení provedených důkazů je v souladu se zásadou formální logiky a při nepředložení nových skutečností je v souladu se zákonem. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného v uvedené části obsahuje výčet skutečností, které správce daně vzal za prokázané a obsahuje i úvahy, kterými se při hodnocení důkazů řídil a obsahuje i výčet důkazů, o které opřel svá skutková zjištění.

Z těchto důvodů třetí v žalobě uplatněný bod považuje krajský soud za nedůvodný.

V závěrečném čtvrtém žalobním bodu žalobce rozvinul polemiku nad tezí Finančního ředitelství v Plzni, že správce daně nemá ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu, resp. dříve neměl podle § 31 odst. 8 zák. o správě daně a poplatků č. 337/1992 Sb., povinnost prokázat, že jsou údaje o konkrétních účetních případech zaúčtovaných v účetnictví poplatníka v rozporu se skutečností. Poukazem na zákonnou dikci obou procesních ustanovení žalobce konstatoval, že s touto tezí lze polemizovat. Krajský soud k této části žaloby konstatuje, že toto tvrzení nenese znaky žalobního bodu, neboť ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žaloba kromě obecních náležitostí podání musí obsahovat kromě jiného též žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Z tohoto důvodu krajský soud toto závěrečné žalobní tvrzení, které je prezentováno jako *možnost vyvolání polemiky s opodstatněností zaujatého právního názoru*, nehodnotí krajský soud jako důvodně uplatněný žalobní bod.

Krajský soud žalobu jako nedůvodnou na podkladě ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je podložen ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný, který v řízení dosáhl procesního úspěchu náhradu nákladů řízení neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 17. února 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Helena Kovářiková